

РЕШЕНИЕ

№ 4401

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Гражданско дело № 20231110100630 по описа за 2023 година

Производството е по реда на ГПК, част II "Общ исков процес", дял I "Производство пред първата инстанция".

Образувано е по **искова молба вх. № г.** на „..... ЕООД, ЕИК, в качеството му на кредитор и процесуален субституент на М. В. Г., ЕГН, срещу Л. В. Д., ЕГН, с която са предявени обективно, кумулативно съединени осъдителни **искове с правно основание чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 30, ал. 3 ЗС** за осъждане на ответницата Л. В. Д. да заплати в полза на М. В. Г. следните суми: 1./ сумата от **75,00 лева** – полагаща се на М. В. Г. 1/3 част от арендно възнаграждение за възмездното ползване на ПИ с идентификатор в с. за стопанската 2017/2018 г. по Договор за аренда от 24.04.2008 г.; 2./ сумата от **360,00 лева** – полагаща се на М. В. Г. 1/3 част от наемното възнаграждение за възмездното ползване на ПИ с идентификатор в с. за стопанските 2018/2019 г., 2019/2020 г., 2020/2021 г. по Договор за наем на земеделска земя от 16.03.2018 г.

С Определение № 36828/17.10.2023 г., на основание чл. 134, ал. 2 ЗЗД и чл. 26, ал. 4 ГПК, съдът е конституирал като съищец по делото М. В. Г., ЕГН, с оглед обезпечаване на участието ☐ в процеса като задължителен необходим другар на ищеца – кредитор.

В сезиращата съда исова молба се твърди, че ищецът „..... ЕООД е кредитор на М. В. Г. за вземания по влезли в сила съдебни решения по гр. д. № 163/2012 г. на ОС – гр. д. № 1797/2014 г. на САС и гр. д. № 3034/2015 г. на ВКС, във връзка с които е издаден изпълнителен лист от 23.12.2016 г. и които към момента на сезиране на съда възлизат на сумата от 46 576,97 лева – видно от Удостоверение изх. № 10527/01.12.2022 г. на ДСИ при РС – Посочва се, че в хода на предприето принудително изпълнение върху съсобствен на длъжника недвижим имот – ½ идеална част от поземлен имот с идентификатор в с. ищецът е узнал, че описаният недвижим имот е бил отдаван за временно и възмездно ползване на неучастващи по делото лица по силата на Договор за аренда от 24.04.2008 г. и Договор за наем на земеделска земя от 16.03.2018 г., във връзка с които са били реализирани граждански плодове от него. Поддържа се, че длъжникът М. В. Г., като съсобственик с притежавана 1/3 идеална част от правото на собственост върху имота, има право на 1/3 от получаваните за него за стопанските 2017/2018 г., 2018/2019 г., 2019/2020 г. и 2020/2021 г. арендни и наемни възнаграждения в размер, съответен на претендираните суми. Твърди, че гражданските плодове от имота са реализирани

единствено от ответницата Л. В. Д. – сестра на М. В. Г. и съсобственик при квота 2/3 от правото на собственост върху имота. Поддържа, че от страна на длъжника му – М. В. Г., не е била предявена претенция против Л. В. Д. за припадащата □ се част от гражданските плодове за имота, поради което с бездействието длъжникът заплашва удовлетворяването на вземанията на ищеца по горепосочения изпълнителен лист, с което обосновава правния си интерес от предявяване на настоящата искова молба.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответника Л. В. Д., с който оспорва предявените искове по основание и размер. Твърди, че ежегодно е предавала на М. В. Г. припадащата □ се част от реализираните граждански плодове от съсобствения имот.

В писмено становище от 18.01.2024 г. съищцата М. В. Г. отрича съществуването на свои непогА.и парични вземания срещу Л. В. Д., възникнали във връзка с възмездното ползване на съсобствения им недвижим имот в с. в посочения в исковата молба период. Навежда твърдения, че ежегодно □ е била изплащана полагащата □ се част от арендните плащания за процесния имот.

Софийски районен съд, I Гражданско отделение, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

С оглед съпадащите твърдения на страните, на основание чл. 153, вр. чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК с проекта за доклад по делото, обективиран в Определение № 36848/17.10.2023 г. и обявен за окончателен без възражения на страните в проведеното на 31.01.2024 г. открито съдебно заседание, съдът е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: 1./ **ищецът „..... ЕООД е кредитор на съищцата М. В. Г. за вземания по влезли в сила съдебни решения по гр. д. № 163/2012 г. на ОС – гр. д. № 1797/2014 г. на САС и гр. д. № 3034/2015 г. на ВКС, във връзка с които е издаден изпълнителен лист от 23.12.2016 г. и които към момента на сезиране на съда възлизат на сумата от 46 576,97 лева – видно от Удостоверение изх. № 10527/01.12.2022 г. на ДСИ при РС –; 2./ съищцата М. В. Г. и ответницата Л. В. Д. са съсобственици на поземлен имот с идентификатор в с. при квоти: 1/3 идеална част за М. В. Г. и 2/3 идеални части за Л. В. Д.; 3./ по силата на Договор за аренда от 24.04.2008 г. поземлен имот с идентификатор е бил предоставен за временно и възмездно ползване на неучастващо по делото лице за стопанската 2017/2018 г., във връзка с което са реализирани граждански плодове от имота на обща стойност от 225,00 лева, които са били реално получени от ответницата Л. В. Д.; 4./ по силата на Договор за наем на земеделска земя от 16.03.2018 г. поземлен имот с идентификатор е бил предоставен за временно и възмездно ползване на неучастващо по делото лице за стопанските 2018/2019 г., 2019/2020 г., 2020/2021 г., във връзка с което са реализирани граждански плодове от имота на обща стойност от 1 080,00 лева /3 X 360 лева/, които са били реално получени от ответницата Л. В. Д..** Посочените обстоятелства се установяват по несъмнен начин и от представените с исковата молба и неоспорени от ответната страна документи, приети като писмени доказателства по делото – в т. ч. изпълнителен лист от 23.12.2016 г. по гр. д. 3 163/2012 г. на ОС – Удостоверение изх. № 10527/01.12.2022 г. за непогА.и задължения по висящо изпълнително дело по описа на съдебно – изпълнителна служба при РС – Договор за аренда от 24.04.2008 г., Договор за наем на земеделска земя от 16.03.2018 г.

В производството пред районната инстанция са събрани гласни доказателствени средства чрез **разпита на свидетелката Д..... а.** От показанията на последната се установява, че тя е дъщеря на съищцата М. В. Г. и на лицето, с което управителя на „..... ЕООД –, живее във фактическо съжителство – Христо Петров, както и племенница на ответницата Л. В. Д.. В разказа си пред съда свидетелката посочва, че □ е известно, че М. В. Г. и Л. В. Д. са съсобственици по наследство на нива в с. Мърчево от 9 декара, като М. притежава 1/3 от собствеността на нивата, а Л. – останалите 2/3. Заявява, че този имот е отдаван под аренда още от дядо □ – бащата на М. и Л., като докато последният бил жив /до 2015 г./ той разпределял получените арендни плащания между дъщерите си. След като дядо □ починал арендата била получавана от Л., но тя предавала на М. полагащата □ се 1/3 от нея. По спомени на свидетелката до към 2018 г. арендното възнаграждение възлизало на 25 лева на декар, през стопанската 2018 г. – 2019 г. то нараснало на 40 лева на декар, а през 2022 г. – 2023 г. – на 70 лева на декар. Свидетелката заявява, че лично е ставала свидетел на

предаването на припадащата се част от арендните плащания на майка □ М. от страна на Л., като се е случвало сумите да са отивали и в нейна полза или с оглед на ниския им размер да са послужвали за заплащане на общи семейни вечери. На свидетелката □ е известно, че Л. не е предала на М. единствено сумите за 2023 г., тъй като те били получени от „.....“

Преценявайки показанията на разпитаната свидетелка по вътрешно убеждение, след извършване на съпоставка между тях и събраните писмени доказателства, както и отчитайки непосредствените си впечатления от поведението на свидетелката по време на разпита и при поставянето на въпроси към нея, вкл. съобразявайки нормата на чл. 172 ГПК и родствения връзки на и страните по делото, съдът е категоричен, че следва да се довери на показанията на свидетелката тъй като те са последователни, детайлни, житейски логични и добросъвестно дадени.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно, кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 30, ал. 3 ЗС.

Основателността на предявените осъдителни искове с правно основание чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 30, ал. 3 ЗС е обусловена от кумулативното установяване на следните материални предпоставки: 1./ съсобственост върху процесния недвижим имот между М. В. Г. и Л. В. Д. при сочените в исковата молба квоти; 2/ сключени Договор за аренда от 24.04.2008 г. и Договор за наем на земеделска земя от 16.03.2018 г. с предмет процесния недвижим имот за стопанските 2017/2018 г., 2018/2019 г., 2019/2020 г. и 2020/2021 г., от които ответницата Л. В. Д. е извлякла лично за себе си ползи от имота (граждански плодове) и техния размер; 3./ качеството на ищеца на кредитор на М. В. Г.; 4./ установяване, че длъжникът /М. В. Г./ и титуляр на правата, които се защитават с предявените искове, бездейства и не упражнява имуществените си права; 5/ неупражняването на правата на длъжника застрашава удовлетворяването на ищеца, в качеството му на кредитор, т. е. с бездействието си длъжникът рискува да намали имуществото си. Съгласно изричното правило на чл. 154, ал. 1 ГПК тежестта за доказване на посочените обстоятелства е върху ищите.

При позитивното установяване на горните предпоставки в доказателствена тежест на ответницата е да установи по делото, че е предала на съищщата припадащата □ се част от ползата /получените арендно и наемни възнаграждения/, съразмерно на притежавания от нея дял в съсобствеността.

Както се посочи, с оглед процесуалното поведение на страните, с доклада по делото съдът е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: 1./ ищецът „.....“ ЕООД е кредитор на съищщата М. В. Г. за вземания по влезли в сила съдебни решения по гр. д. № 163/2012 г. на ОС – гр. д. № 1797/2014 г. на САС и гр. д. № 3034/2015 г. на ВКС, във връзка с които е издаден изпълнителен лист от 23.12.2016 г. и които към момента на сезиране на съда възлизат на сумата от 46 576,97 лева – видно от Удостоверение изх. № 10527/01.12.2022 г. на ДСИ при РС –; 2./ съищщата М. В. Г. и ответницата Л. В. Д. са съсобственици на поземлен имот с идентификатор в с. при квоти: 1/3 идеална част за М. В. Г. и 2/3 идеални части за Л. В. Д.; 3./ по силата на Договор за аренда от 24.04.2008 г. поземлен имот с идентификатор е бил предоставен за временно и възмездно ползване на неучастващо по делото лице за стопанската 2017/2018 г., във връзка с което са реализирани граждански плодове от имота на обща стойност от 225,00 лева, които са били реално получени от ответницата Л. В. Д.; 4./ по силата на Договор за наем на земеделска земя от 16.03.2018 г. поземлен имот с идентификатор е бил предоставен за временно и възмездно ползване на неучастващо по делото лице за стопанските 2018/2019 г., 2019/2020 г., 2020/2021 г., във връзка с което са реализирани граждански плодове от имота на обща стойност от 1 080,00 лева /3 X 360 лева/, които са били реално получени от ответницата Л. В. Д..

Единственият спорен в рамките на настоящото съдебно производство въпрос касае основателността на въведеното в срока по чл. 131 ГПК възражение на ответната страна за погасяване на процесните вземания чрез плащане преди датата на сезиране на съда.

За установяване факта на погасяване на претендираните суми чрез плащане ответницата е ангажирала по делото гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелката С оглед вече изразеното доверие към показанията на свидетелката съдът приема за доказано релевираното от Л. В. Д. правопогасяващо възражение именно чрез изслушаните свидетелски показания. В тази връзка и с оглед доводите на ищеца касателно доказателствената стойност на събраните гласни

доказателствени средства и възможността единствено чрез тях ответната страна да установи възражението си за плащане на процесните вземания, съдът намира за нужно да добави следното. Няма пречка един факт да се приеме за доказан, ако е установен със свидетелски показания /при условие, че те са допустими като доказателствено средство, какъвто е разглежданият случай/ и липсват други доказателства, както за неговото осъществяване, така и такива, поставящи под съмнение съществуването му. Когато страната извлича изгодни последици от определен факт, тя носи тежестта да го докаже чрез т. нар. „главно доказване“. Противната страна, която не носи доказателствената тежест, може да извършва насрещно доказване – да оборва главното доказване като докаже, че фактът не се е осъществил или най-малкото да внесе съмнение в осъществяването му. За да направи извод дали твърденият факт е доказан, съдът следва да претегли и да прецени съвкупно всички събрани доказателства – тези, които с положителност сочат на осъществяване на факта, и тези, които по един или друг начин внасят съмнение или опровергават това. Ако правнорелеванният факт се установява само от едно доказателство /в случая показанията на един свидетел/ и не са налице никакви насрещни доказателства, които да го разколебават, то доказването е успешно проведено. В контекста на изложеното и предвид вече формираните изводи на съда за достоверност, последователност, логичност и изчерпателност на свидетелските показания на настоящият съдебен състав намира, че посредством същите ответницата установява положителния факт, че за стопанските 2017/2018 г., 2018/2019 г., 2019/2020 г., 2020/2021 г. са били реализирани граждански плодове от съсобствения имот в с.а обща стойност от 1 155,00 лева /225 лева + 3 X 360 лева/, които са били реално получени от нея и от които тя ежегодно е предавала на М. В. Г. припадащата \square се 1/3 част от получените арендни и наемни възнаграждения. За този факт съдът прави извод въз основа показанията именно на свидетелката, която пресъздава свои лични и непосредствени впечатления, доколкото е ставала свидетел на самото предаване на част от тези суми, вкл. с конкретика сочи размерите им през различните стопански години, включени в предмета на предявените искове, а понякога сумите дори са отивали в нейна полза или са били общо разходвани от М. В. Г. и Л. В. Д. за техни семейни събирания. Не могат да бъдат споделени доводите на „..... ЕООД за недостоверност на изслушаните показания, обосновани с твърдения за влошени отношения между свидетелката и баща \square , който се намирал във фактическо съжителство с управителя на ищцовото дружество. От една страна, доводи в тази насока се правят за първи път в срока по чл. 149, ал. 3 ГПК, като ангажираните с писмената защита документи в тяхна подкрепа не могат да бъдат преценявани от съда, доколкото не са част от доказателствения материал по делото. Същевременно приложените към писмената защита документи сами по себе си не са годно доказателствено средство, тъй като те обективират събрани в хода на друго съдебно производство гласни доказателствени средства. Допълнително следва да се посочи, че явно тези документи касаят развили се през 2007 г. съдебни производства, поради което съдебният състав намира, че въз основа тях не може да се формира извод за наличие на влошени отношения между свидетелката и неучастващото по делото лице към настоящия момент – над 15 г. по-късно. Що се касае до доводите, че въз основа на свидетелските показания се установявало, че ответницата не е изпълнила задължението си за предаване на процесните парични суми на правоимащото лице – съищцата, а е сторила това в полза на свидетелката, съдът намира същите за необосновани. Това е така, тъй като недвусмислено от показанията си свидетелката се установи, че плащанията са извършвани на М. В. Г., като конкретният начин, по който тя ги е разхождала, вкл. предавайки ги на децата си, не може да вмени неизпълнение на ответницата да предаде припадащата се част от гражданските плодове на другия съсобственик. Предвид всичко изложено съдът приема, че ищецът не е ангажирал никакви доказателства, с които да опровергае или да разколебае изнесеното от свидетелката Следователно, липсва основание да не бъде кредитирано установеното от нея. Единствено родствената ѝ връзка със съищцата и ответницата не може да е причина за отричане на доказателственото значение на показанията ѝ, още повече, че както се установи същата има такава и с лицето, с което управителят на ищцовото дружество се намира във фактическо съжителство.

С оглед горното съдът формира извод, че наведеното възражение за погашение на съдебно предявените вземания чрез плащане, извършено преди настоящия исков процес, е основателно, поради което исковите претенции подлежат на отхвърляне в цялост.

Относно разноските

При този изход на делото право на разноски имат ответницата. В случая, последната претендира присъждане в полза на процесуалния \square представител на разноски по реда на чл.

38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата в размер на 480 лева с вкл. ДДС. Искането е основателно и следва да се уважи. Сторените от ищците разноси следва да останат за тяхна сметка.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „..... ЕООД, ЕИК, с адрес: гр., срещу **Л. В. Д., ЕГН *******, с адрес: гр., обективно, кумулативно съединени осъдителни **искове с правно основание чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 30, ал. 3 ЗС** за осъждане на **Л. В. Д., ЕГН *******, да заплати в полза на **М. В. Г., ЕГН *******, сумата от **75,00 лева** – полагаща ☐ се 1/3 част от арендно възнаграждение за възмездното ползване на съсобствения поземлен имот с идентификатор в с. за стопанската 2017/2018 г. по Договор за аренда от 24.04.2008 г., и сумата от **360,00 лева** – полагаща ☐ се 1/3 част от наемното възнаграждение за възмездното ползване на съсобствения поземлен имот с идентификатор в с. за стопанските 2018/2019 г., 2019/2020 г., 2020/2021 г. по Договор за наем на земеделска земя от 16.03.2018 г.

ОСЪЖДА „..... ЕООД, ЕИК, с адрес: гр., да заплати **в полза на адвокат А. Е. Д., САК**, личен № 1600110910, на основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, сумата от **480,00 лева с вкл. ДДС** – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска защита на **Л. В. Д., ЕГН *******, в производството по гр. д. № 630/2023 г. на Софийски районен съд, 29 състав.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на **М. В. Г., ЕГН *******, като съищец по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____